

nyugalmat, békét találni, kérlek, fogadj be engem! És az Úr Jézus vére hullásáért számíthat az ilyen, bűnét legalább utólag bánó, megvalló ember Isten irgalmára.

Nyereségre törekszünk: ha már élünk, dolgozunk, szeretnénk ennek vmi hasznát is látni. Az igazi nyereségről írja Pál a fiatal Timóteusnak, hogy az „*a kegyesség meglegedéssel, mert semmit sem hoztunk a világba, nem is vihettünk ki semmit belőle*”. Tehát saját szerepem helyes értékelése, és az igazi Főszereplő felismerése a legfontosabb. Én nem hoztam semmit a világba: ez nem csak a születésemre vonatkozik, hanem az egész életre. Nem szabad a legjobb szakembernek, a legjobb embernek sem abban ringatnia magát, hogy tőle forog a föld, hogy őnélküle szegényebb lenne ez a világ. Lehet, hogy így van, de a jó forrása mindig Isten. Nem mi hozzuk létre a jót, mi legfeljebb felfedezzük, továbbadjuk. Erre az esetre pedig azt mondta az Úr Jézus: „*Ha teljesítettétek mindazt, amit parancsoltak nektek, mondjátok ezt: Haszontalan szolgálók vagyunk, azt tettük, ami a kötelességünk volt*”. (Lk 17,10)

Isten a forrása, az eredete minden jónak, és ezt nem szabad elfelejteni. Ez a kegyesség értelme: Istennel úgy vagyok kapcsolatban, mint egy élő, folyton mellettem lévő, nekem jót akaró személlyel. Ő az én életem Ura, Ő a legfontosabb, mindent Neki köszönök, és Vele hordozom el a nehézségeket. A másik fele pedig ennek a meglegedés: mivel mindent kapok, ráadásul az Úrtól, Aki nem véletlenül, esetlegesen, hanem tudatosan, saját tökéletes és bölcs terve szerint juttat nekem lehetőségeket, kapcsolatokat, eredményeket, gyarapodást, az legyen az alapállásom, hogy elfogadom azt, amit már megkaptam, és ne az, hogy reklamálom, ami még hiányzik. Itt mondhatnánk a „félíg tele vagy félíg üres a pohár” hasonlatot. A hívó ember nézőpontja akkor helyes, ha félíg telinek látja Isten ajándékainak poharát. Nem követelődik, nem keresi a még többet, hanem Istent keresi, és Tőle békességgel elfogadja a helyzetét, ami nem változtathat Nélküle. Isten az első, minden más csak Őutána következhet.

Az Úr most nekünk is szólt: mielőtt a magasba ugranánk a sikereinktől, gondoljunk Arra, Kinek is köszönhetjük ezek a mi szorgalmas munkánk mellett! És köszönjük is meg Neki: éljünk kegyesen, tehát Istenfélelemben, meglegedéssel. Adjunk hálát azért, amink van, és ne mindig vmi másra, többre vágyakozzunk. „*Valóban nagy nyereség a kegyesség meglegedéssel!*” Ez a békés, boldog és örökké tartó élet útja: Krisztushit és hála az elért eredményekért az Úrnak. Így lehet a furcsa kettősséget jól megélni: végzem a feladataimat, dolgozom, boldogulok, de nem úgy, mint akinek nincs Istene, hanem úgy, mint aki Isten kezében látja az életét, és nem az az életcélja, hogy minél nagyobb vagyona vagy hírneve legyen. Lehet vagyonod, lehet hírneved, csak ne részegedj meg ezektől. Ebben a kereszten is alázatos Úr Jézus tud neked segíteni, hát ne feledkezz el Róla soha, ne magaddal vitasd meg a kérdéseidet, hanem Vele, és Ő vezetni fog! Ámen.

(Árvavölgyi Béla lp.)

 484,1-3

Tahitótfalu, 2016.VII.10., 10:00

 138,1; 329,2; 134,3; 487,1-3; 5

Lekció: Lk 12,13-21

Textus: 1Tim 6,6-7

Kedves Testvérek!

Meglehetősen furcsa kettősség uralja a hitben járó keresztyén emberek életét: egyfelől a jövődő Isten országára várunk, arra nézünk, másfelől viszont éhesek vagyunk, fel kell öltözködnünk, szeretnénk kényelmes házban lakni, jó, ha van a családban legalább egy autó, és akinek gyermeke, unokája van, róla is szeretne első osztályúan gondoskodni. Hajlandók vagyunk ezekért dolgozni is, mert a keresztyén ember nem ügyeskedéssel és végképp nem tisztességtelenül gondoskodik családjá és saját maga szükségleteinek betöltéséről. De érdekes, hogy miközben azt mondjuk, hogy Isten és az örök élet a legfontosabb, mégis, egy nap általában pár percet töltünk imádkozással, a Bibliát talán ki sem nyitjuk mindig, de munkára szánunk nyolc-tíz vagy még több órát is. Ezt diktálják a körülmények. Pál apostolon át maga Isten tanítja minden kor emberének: „*Aki nem akar dolgozni, ne is egyék.*” (2Thessz 3,10)

De vajon hogyan tekintsünk a szorgalmas munkával elért eredményekre? Hiszen Isten nem kéri tőlünk, hogy nincstelenként kolduljunk és imádkozzuk végig ezt az életet pénzkereső munka nélkül. De azt kéri, hogy lélekben és igazságban imádják Őt azok, akik követői akarnak lenni (Jn 4,24). Szóval, boldogulnunk kell ebben a világban, de úgy, mint akiknek nincs e földön maradandó városuk (Zsid 13,14).

I.

Az elsőként felolvasott Igében Lk evangéliumából arról hallhattunk, hogy az Úr Jézust állásfoglalásra kérte egy idegen: „*Mester, mondd meg a testvéremnek, hogy ossza meg velem az örökséget!*” Ez a kérdés a sok furcsa közül is kilóg, amelyekkel az Úr Jézust megkeresték olykor, ez talán a legfurcsább: az Úr Jézus, mint egy idegen, menjen oda a testvérhez, és mondja neki, hogy osztozkodjon? Nos, az ember valóban ezt szerette volna, mégpedig azért, mert abban a korban, Mózes gyakorlatát követve a rabbik, tanítók olykor igazságot is szolgáltatottak, ítéleztek peres ügyekben. Mózes vagy Sámuel úgy volt az Úr prófétája, tanítója, hogy közben bíró is volt. Ezt Isten rendelte így abban a korban.

Mi volt hát a baj az idegen kérdésével, miért nem teljesítette az Úr Jézus? Hiszen visszadobta a kérdést: „*Ember, ki tett engem bírónak fölöttetek, hogy megosszam az örökséget?*” Az volt vele a baj, hogy az ember nem a lényegre tekintett, és sajnos el is tévesztette a lényeget: vmi hasonlót tett, mintha mondjuk Munkácsy Mihály festőművészhez azzal ment volna oda vki, hogy: Mester, építettem egy új szobát, de nem találtam szobafestőt, aki bemeszeli. Ugye, megteszi? Vagy mint amikor darázscsípéshez akarnak az emberek mentőt hívni, és nekik áll feljebb, ha kiszállás helyett csak tanácsot kapnak a telefonban.

Az Úr Jézus nem azért jött, hogy peres ügyekben ítélkezzen, különösen nem örökségi, anyagi ügyekben. Rettenetes szegénységi bizonyítvány erről az idegenről, hogy az örök életet hirdető Úr Jézust egy ilyen dologgal zavarja. Miközben az örök életről nem hall, nem is érdekli, aközben a vagyonra van gondja... Tegyük a szívünkre a kezünket gondolatban: nem így szoktunk mi is lenni az Úr Jézussal? Hányszor imádkozunk üdvösségért, ha egyáltalán szoktunk imádkozni, és hányszor azért, hogy az anyagi életünk, vagy a testi egészségünk rendben legyen? Imádságban nyilván meghallgatja az ilyen kéréseket is, de arra buzdít, hogy ne csak ezekkel legyünk elfoglalva, mert van ezeknél fontosabb is Őnála, kár lenne kevesebbel beérni, mint amit Ő, az Úr adni akar nekünk.

Ő nem is megy bele, mert ez nem az Ő dolga, Ő nem ezekben a testi-földi dolgokban akar elsősorban segíteni, vezetni, tanítani, hanem lelki kérdésekben, amelyek aztán kihatnak a fizikai körülményeinkre is, ezek sem maradnak tehát rendezetlenül. Nem mondja azt az Úr, hogy ez nem fontos témakör, nem szidja meg a kérő idegent, csupán azt közli: ha neked ez a legfontosabb, akkor nem jó úton jársz, nézd meg, hogy járt a magát istenítő, vagyonában bízó gazdag...

Mivel lépsz az Úr Jézus elé, kedves Testvérem? Vannak lelki kéréseid, gondolataid? Vagy csak a vagyon, a megélhetés foglalkoztat? Ha ez utóbbi rád is igaznak tűnik, hadd szólítson meg most az Igével az Úr Jézus: „*Vigyázzatok és őrizkedjete minden kapzsiságtól, mert ha bőségben él is vki, életét akkor sem a vagyona tartja meg.*”

II.

Ennek érzékeltetésére aztán elmond egy zseniálisan egyértelmű és könnyen megjegyezhető példázatot a bolond gazdagról, aki úgy megőrült a nagy termésnek, hogy még a halálról is megfeledkezett, ami pedig eljön érte is... Ez a gazdag elsőre egészen szimpatikus: egy szorgalmas, ügyes ember, aki kiválóan vezet egy gazdaságot. Van terve, és sikerei is vannak. Első pillantásra azt sem tudnánk rástütni, hogy tele lehetett bűnökkel. Szimpatikusnak tűnik, egy nagy baj van vele: ő, saját maga az életének a középpontja.

Első fejfájdító problémája nem az, hogy hogyan köszönje meg az élő Istennek, hogy sok ennivalóval megáldotta, hanem az, hogy hová is fogja tenni a megtermett gabonát. Ezt, mondjuk, hamar megoldja: nagyobb csűrök kellene, olyanok, amikbe minden befér. Aztán jön a végkövetkeztetése: „*ezt mondom lelkemnek: Én lelkem, sok javad van sok évre félretéve, pihenj, egyél-igyál, vigadozzál*” Azaz: *Jár nekem a pihenés, hiszen termeltem magamnak egy csomó ennivalót, ami megtart a halálig.* És ez vitathatatlan, hiszen tényleg termelt, dolgozott, aratott, csépett, de azt, ami az egésznek az alapja, nem találhatta ki önmaga. Mégis, ez az ember saját magával folytat diskurzust, Istenre egyáltalán nem figyel egy pillanatig sem rendesen.

Ezért mond ilyen furcsákat, hogy „*ezt mondom a lelkemnek: Én lelkem, sok javad van*” stb. Az eredetiben a mondás helyén a dialoguein van, ami igencsak érdekes. Párbeszédet folytat ez az ember önmagával? Hát, ha az ember saját magában kezd el bízni, akkor magánál különbség beszélgetőpartnert nem talál. Nem

imádkozik, hanem önmagával vitatja meg a problémákat. De sokszor lehet hallani: *Én a két kezemben hiszek, hogy amíg azt fel tudom emelni, addig nagy baj nem lehet.* Rendben, de vajon a karemelés magától van, vagy Isten kegyelme? Nélküle karunk sincs, sőt mi magunk sem létezőnk!

Ezért is folytatja úgy az Úr Jézus a példázatot, hogy Isten is éppen ezen a téren szólítja meg tanítványait: *Te ugyan értizedekre tervezel, de még ma éjjel meghalhatasz.* Miért ilyen kegyetlen az Úr? Először is ne felejtjük el, hogy ez egy példázat, tehát az Úr Jézus által kitalált tanító történet, nem megtörtént eset. Tehát beleférnek ilyen túlzások, ha figyelmeztetni akar vmi fontosra. Másfelől lehetséges az is, hogy ilyesmi megtörténik. Az ilyen embernél, akinél sajnos hiábavalónak bizonyulnak a pozitív figyelmeztetések, nehézségek, fájdalmak következnek figyelmeztetésképpen: hiszen nem csak úgy egyszerűen meghal, hanem megszólítja előre az Úr!

Micsoda figyelmeztető, elgondolkodtató esemény a hatalmas termés, amelyhez új csűröket kell építeni! Eszébe juthatna: *Ezt én Vki-nek köszönhetem, Akivel eddig nem is foglalkoztam.* De sajnos erről is csak saját maga jut az eszébe: *Most már lesz mit egyek, végképp semmivel, senkivel nem kell törődnöm a saját boldogságomon kívül...*

„*Így jár az, aki magának gyűjt, és nem Isten szerint gazdag*” – vonja le a végkövetkeztetést az Úr: aki se örömben, se bánatban nem gondol Istenre, hanem úgy tesz, mintha nem is lenne Ura ennek a világnak, az sajnos menthetetlenül elbukik, és mindenét, amivel egész életében foglalkozott, elveszti. Mondom, nem a szorgalommal volt a baj, az jó dolog. Nem a sikerekkel volt a baj, hanem azzal, hogy a sok jó közt sem, és a sok lemondás alatt sem dőbrent rá, hogy Istennek köszönheti a boldogságát, az erejét, hanem úgy élt, mintha ő maga lenne az isten. Teljesen zárva volt a szíve, a lelke felfelé, mintha a világ csúcsa az ő lelke és gondolkodása lett volna. Aki ilyen, annak pedig nincs örök élete, mégis mit kezdene a Trónuson Ülővel, ha egyszer addig eszébe se jutott a lehetőség, hogy Ő is létezik?

III.

A bajokról hamar eszébe jut az embereknek Isten, de csak azért, hogy legyen kit szidni, felelősnek kikiáltani. Ez a példázat arról szól, hogy ne a saját erőnkben reménykedjünk. Miközben szorgalmasan végezzük a feladatainkat, és örvendezünk, ha eredménye van a munkánknak, ne felejtjük el, hogy az életünket nem a vagyonunk tartja meg. Ha dolgozunk, akkor az előbb-utóbb úgyis gyűlik vmennyire: egy-egy ruhaarab, használati tárgy formájában lépésről lépésre kényelmesebbé válik az életünk. Ez nem baj.

A baj az, ha magunkat imádjuk Isten helyett, és ha a teljesítményünkben, a vagyonunkban bízunk Isten helyett. Az igazi problémákat nem lehet pénzzel megoldani! Azokhoz Istenre van szükség. És bevallhatod alázattal: *Uram, amíg jó dolgom volt, nem figyeltem Rád, de most már belátom, hogy ez bűn volt. Szeretnék Nálad*

Ker: Lk 12,48b

Kedves Szülők, keresztszülők, kedves Család!

Abban tökéletesen egyet értünk, hogy amikor egy családba gyermek születik, az a legnagyobb öröm. Nálatok pedig immár a második gyerek is megérkezett! A 127. zsoltár elárulja, hogy Isten ajándéka a gyermek, tehát nemcsak öröm, de küldetés is gyermeket nevelni. Ezért is félnek tőle olyan sokan, de ezért is olyan nagy boldogság, ha vkinek, aki vágyik rá, megadatik, hogy gyermeke lesz. Az Igében az Úr Jézus egyértelműen beszél Isten gyermekeinek állásáról: „Akinak sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bízta, attól többet kérnek számon.” Ez így van a világban, de így van Istennél is: Ő számon tartja ajándékait. Gyermeketek ajándék Tőle, a Ti életetek, boldogságotok növelésére, mindannyiunk örömére. Sokat kaptatok azzal, hogy immár négy fős a családotok. De Isten számon is kéri, mit kezdtek ezzel a hatalmas felelősséggel, hogy egy ember sorsa van Rátok bízva. Milyen jó, hogy nem egyedül kell helyt állnotok! A gyermekkeresztség ezért is csodálatosan szép dolog: azt, akit Istentől kaptatok, itt, sokunk előtt megköszönitek Neki, és immár tudatosan is Rá bízátok. Csak így lehet felelősséggel gyermeket nevelni, ha az Úr Jézus is szót kap benne. Kapjon most és ezután is mindig, hogy amikor majd meg kell állnotok az Úr előtt, azt mondhatta Nektek gyermeketek, gyermekeitek érdekében végzett odaadásotokról: Jól van, jó és hű szolgám! Ámen.